

Unfair

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403691756
© Krisha van der Male

Wat voorafging

Kristel lijkt een normale tiener. Ze gaat naar school, is verliefd en maakt de gekste dingen mee met haar zusje Rosalie en haar twee beste vriendinnen – Veerle en Martine. Maar dan krijgen ze een groot geheim te horen dat haar hele leven in één klap zal veranderen.

Op een zomeravond net voor de vakantie gebeurt er iets vreemds. Haar beste vrienden en twee onbekende mannen staan ineens voor de deur. Kristels ouders blijken een groot geheim met zich mee te dragen. De vreemde mannen – Rob en Kees – vertellen de kinderen het hele verhaal, waarna de groep geschrokken reageert. Kristels vrienden blijken haar broers en zussen te zijn, maar dat is nog niet alles. De familie Van Nihmf blijkt van koninklijke afkomst en Kristel is de troonopvolgster van het verdwenen land Nihmfia.

Na veel avonturen en een mislukte kroning, verliest Kristel de liefde van haar leven – Raff. Het gebouw waar zij gekroond werd stort onverwachts in. Wat is er met Raff gebeurd en kan Kristel de draad weer oppakken?

Proloog

Er vallen stenen, maar ik kan me niet bewegen. Het voelt alsof mijn voeten aan de grond vastgesmolten zijn. Hoe graag ik ook wil rennen het lukt me gewoon niet, er rolt een traan over mijn wang. Plots voel ik een hand zich om mijn pols sluiten. Ik kijk ernaar, dan draai ik me om naar de persoon die bij de hand hoort. Raff zijn groene ogen twinkelen, ze zien er zo zorgeloos uit.

“We moeten gaan Kristel.”

Zijn stem is zacht maar goed te verstaan in de chaos. Ik knik naar hem en laat me meetrekken naar de in- en uitgang van de ruimte. Als bij toverslag doen mijn benen het weer, al begrijp ik niet helemaal hoe dat kan. Het gat van de deuropening is bijna niet meer te zien door de grote stukken muur en plafond die naar beneden zijn gevallen. Toch als ik goed kijk zie ik een klein gat waar we tussendoor zouden kunnen. Boven ons hoofd klinkt gekraak en ik dwing mezelf om niet omhoog te kijken. Raff geeft me een duw het gat door, ik snap niet waarom hij dat doet. Aan de andere kant staat Daan. Door Raff zijn duw val ik voor zijn voeten op de grond.

“Het is ons gelukt,” blij draai ik me om. “Raff?”

Het gat waar ik net nog door heen ben gekropen is verdwenen, net zoals Raff. Ik sta op en ren naar de muur van puin terwijl ik roep:

“Raff!”

Ik probeer de stukken beton weg te duwen, maar ze zijn te groot en te zwaar. Ik blijf zijn naam schreeuwen in mijn te vergeefse poging om door het puin te komen. Dan voel ik hoe armen me rond mijn middel grijpen en me wegtrekken. Ik schreeuw dat ze me los moeten laten en

ik trap wild met mijn benen in het rond, maar het heeft geen zin. De ruimte vervaagt steeds meer om me heen terwijl ik steeds verder bij de troonzaal vandaan gesleurd word, tot ik niks anders meer zie dan zwart.

Hoofdstuk 1

Alles is nog donker wanneer ik wakker word in mijn kamer, maar op de gang hoor ik geluiden. Vannacht had ik weer een droom over hem, over hoe hij doodging. Het is mijn schuld ik had dood moeten gaan niet hij, waarom heeft hij me gered? In mijn droom word ik naar buiten gesleurd door Daan en Vincent, terwijl ik ondertussen terug naar binnen probeer te rennen. Het is een verschrikkelijke nachtmerrie die zich de afgelopen week iedere nacht heeft afgespeeld in mijn slaap. Rosalie zegt dat het waarschijnlijk door het trauma komt en nog wel even aan zal houden.

Vandaag is het dan echt zo ver. We hebben zijn lichaam niet gevonden, maar ze zeggen dat het niet heel gek is tussen al het puin. Er is niks meer over van de troonzaal. Vandaag zal er een herdenkingssteen geplaatst worden zodat we allemaal gepast afscheid kunnen nemen.

Raff zijn dood maakt me woedend en verdrietig, maar op dit moment zou ik zijn leven graag willen ruilen voor het mijne. Ondanks mijn verdriet ben ik toch ook wel gelukkig, het laatste wat hij zei voor zijn dood was hoeveel hij van me hield. Dat vertelde hij me sowieso erg vaak. Beter dan dat hij het ineens uit zou maken, na één of andere domme ruzie. Dan had ik er voor de rest van mijn leven mee moeten leven dat hij niet meer van me hield, terwijl mijn liefde voor hem oneindig is. Nee dat had ik niet aangekund, al zal het nu ook zwaar worden.

Met die gedachten doe ik het licht aan en loop naar mijn kast. Veerle en ik hebben er bijna de hele week over nagedacht wat we aan gaan trekken. Sowieso iets zwarts

vanwege het rouwen, maar we wilde graag iets dragen wat zou kunnen aantonen hoe belangrijk hij voor ons was en altijd zal zijn. Uiteindelijk heb ik gekozen voor mijn zwarte fluwelen jurk. Hij vond het altijd lijken op een jurk van een heks, maar dan zei hij erna: “Maar dan wel de mooiste heks van heel het land.” We hadden prima in een sprookje gepast. Dat is tenminste wat Levi altijd zegt, waarna Martine hem dan een kussen, theedoek of ander zacht voorwerp naar het hoofd werpt. Tot vorige week konden we daar allemaal goed om lachen, maar nu is het meer een grafkuil bij ons thuis. Het is net of alle gedachten in de lucht zweven en zich in een groot gat verzamelen. Misschien komt dat wel, omdat we allemaal wel weten wat we denken alleen niemand het ook echt uit wil spreken. De gedachten zijn soms wel leuk, maar te verdrietig om nu al over te beginnen. Dingen zoals onze herinneringen. We waren bijna een jaar samen en nu nooit meer. Wat mij misschien nog wel het meeste stoort is dat ik geen afscheid heb kunnen nemen van hem. Ik zal hem voor altijd missen, maar ik zal doorgaan en me groothouden voor hem.

Ik heb net mijn make-up goed zitten als Lotte op mijn deur klopt en vraagt:

“Kris kom je mee naar beneden? De anderen zitten al te wachten.”

Ik weet dat ze daar ons gezin mee bedoelt, behalve Daan. Hij zal zelf naar de herdenking komen. Hij heeft me beloofd om vlak bij me te blijven voor als het echt niet meer gaat. Het maakt me niet uit dat mijn familie me ziet huilen, maar niet heel zijn familie hoeft dat te zien.

